

Věc C-262/24

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

12. dubna 2024

Předkládající soud:

Fővárosi Törvényszék (Maďarsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

29. února 2024

Žalobkyně:

Pegazus Busz Fuvarozó Kft.

Žalovaný:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Předmět původního řízení

Napadení správních rozhodnutí, jimiž byl odepřen nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) odvedené na vstupu, uvedené na fakturách, jež vystavili subdodavatelé.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Podmínky omezení nároku na odpočet DPH.

Postup, který musí uplatnit soud nižšího stupně, pokud při řešení konkrétního sporu vyvstane rozpor mezi pokyny soudu vyššího stupně a judikaturou Soudního dvora.

Právní základ: článek 267 SFEU.

Předběžné otázky

1. Je v souladu s článkem 167, čl. 168 písm. a) a čl. 178 písm. a) směrnice o DPH, jakož i s právem na spravedlivý proces, které představuje obecnou právní zásadu zakotvenou v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), ve spojení se základními zásadami proporcionality a právní jistoty, praxe správce daně, v rámci níž:

a) je sice uznáno, že byla uskutečněna hospodářská transakce uvedená na faktuře, přesto je však osobě povinné k dani odepřen nárok na odpočet s odůvodněním, že ze souboru okolností, jež jsou považovány za relevantní – například využití subdodavatelů; existující osobní, organizační a majetkové vztahy; skutečnost, že se zaměstnanci jedná osoba, která je v hlavní smlouvě uzavřené mezi zákazníkem a žalobkyní pověřena udržováním každodenního styku, jakož i skutečnost, že po sobě jdoucí subdodavatelé ponechávají pracovní podmínky zaměstnanců nezměněny –, lze vyvodit, že jednání žalobkyně je v rozporu s požadavky na oprávněné uplatňování nároku, takže se má za to, že hospodářská činnost je účelová a že byla zavedena výlučně s cílem dosáhnout daňové výhody, která je v rozporu s cílem právních předpisů o DPH, přestože sporné okolnosti nutně vycházejí ze smluvní svobody v soukromém právu, jakož i z občanskoprávních, pracovněprávních a daňových předpisů, jimiž jsou tyto smlouvy upraveny, a nemají příčinnou souvislost s nárokem osoby povinné k dani na odpočet DPH?

b) je za daňový únik považována okolnost, že vystavitel faktury odvádí přiznané daně a příspěvky na pojištění se zpožděním, ačkoli mu správce daně umožní napravit tuto situaci rozložením platby do splátek a nakonec vybere dlužnou částku v exekučním řízení vedeném proti subdodavateli, takže veřejná pokladna neutrpí žádnou škodu, nebo je podvodným jednáním pouze zatajování daně správci daně, tj. nepodání přiznání a neodvedení daně?

c) správce daně s odvoláním na daňové tajemství neoznámí během řízení osobě povinné k dani jednání, které podle něj představuje daňový únik – tj. povahu nesplnění povinnosti odvést daně a příspěvky na pojištění –, a potažmo neoznámí, kterého ze subdodavatelů se toto nesplnění povinnosti konkrétně týká, a neoznámí ani druh daně (nebo příspěvku na pojištění), ani rozsah a dobu neplnění povinnosti, nýbrž uvádí v tomto ohledu pouze obecné údaje?

d) pokud jde o podmínky uplatnění nároku na odpočet, správce daně, který se dovolává pouze existence osobních a organizačních vztahů mezi osobou povinnou k dani a subdodavatelem, nejen ukládá osobě povinné k dani povinnost ověření (daňového dluhu jejího subdodavatele), která jí nepřísluší a k níž nemá dokonce ani oprávnění, ale navíc ještě předpokládá, a to pouze na základě výše uvedené okolnosti, že osoba povinná k dani má povědomí o daňovém dluhu subdodavatele, aniž přezkoumal po meritorní stránce prvek týkající se povědomí osoby povinné k dani a to, zda lze k tomuto povědomí dospět oprávněným (při zachování daňového tajemství), fyzickým a logickým způsobem? Má skutečnost, že osobní

a organizační vztahy vytvořili jednotlivci, význam pro to, aby bylo toto povědomí považováno za prokázané?

e) aniž podrobně přezkoumal příslušný právní základ, správce daně určí, kdo je zaměstnavatelem, s nímž má zaměstnanec pracovní poměr, přičemž nebere v potaz pracovní smlouvu, jejímž prostřednictvím se tento pracovní poměr zakládá, totožnost osoby, která eviduje pracovní poměry, ani shodná prohlášení zaměstnavatelů a zaměstnanců – což potvrzuje doklady –, nýbrž přihlíží k opačnému prohlášení dvou zaměstnanců (nyní pouze jednoho), k okolnostem, za nichž vznikly pracovní poměry s předchozími subdodavateli, k podobným pracovním podmínkám a k chování jednatele prvního zaměstnavatele, který je současně kontaktní osobou podle hlavní smlouvy?

f) zmíněný správce daně uplatňuje své závěry týkající se předchozích období doslovně na období následující, aniž bere v úvahu relevantní změny, k nimž došlo v jednotlivých obdobích, zejména zánik osobních a organizačních vztahů, a navzdory těmto skutkovým změnám nezkoumá, jaký dopad měly v dotčeném období na posouzení, jež provádí správce daně ohledně existence zneužití práva, účelové povahy hospodářské činnosti, existence podvodného jednání nebo prvku týkajícího se povědomí, jež má v tomto ohledu osoba povinná k dani?

2. S ohledem na odpověď na předchozí otázku, brání zmíněné články směrnice o DPH, a zvláště zásada právní jistoty, zásadě stanovené judikaturou, podle níž lze v případě, že lze prokázat osobní vztah mezi žalobkyní a vystaviteli faktur, který může mít dopad i na uskutečnění fakturované hospodářské transakce, mít za to, že si je osoba povinná k dani vědoma daňového úniku, k němuž dojde v důsledku nezaplacení odvodu, aniž se provede další přezkum prvku týkajícího se povědomí osoby povinné k dani?

3. Je výše popsáný postup správce daně jako celek v souladu s povinností tohoto správce prokázat právně dostačujícím způsobem objektivní okolnosti, pokud jde o odpočet DPH, nebo představuje posouzení založené na domněnkách a dohadách, rovněž s přihlédnutím k zásadě Soudního dvora, podle níž vnitrostátní právní předpisy v důkazní oblasti nesmí snižovat účinnost unijního práva?

4. Jsou v rozporu s článkem 267 SFEU, se zásadou přednosti unijního práva a s právem na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jež je zakotveno v článku 47 Listiny:

– skutečnost, že vnitrostátní soud posledního stupně s odvoláním na existenci rozdílů ve skutkových okolnostech nepoužije rozhodnutí Soudního dvora, protože má za to, že předmětem řízení, v němž bylo toto rozhodnutí Soudního dvora vydáno, je dodání zboží, zatímco předmětem řízení, v němž rozhoduje, je poskytování služeb, nebo protože má za to, že objektivní okolnost dovolávaná ve věci, v níž rozhoduje, je pouze jednou z objektivních okolností posuzovaných v použitelném rozhodnutí Soudního dvora, takže by byla relevantní nanejvýš určitá část tohoto rozhodnutí;

– skutečnost, že se vnitrostátní soud posledního stupně odchýlí v řízení o kasačním opravném prostředku od rozsudku Soudního dvora vydaného v dotčené věci na základě řízení o předběžné otázce a přijme rozhodnutí, které je s tímto rozsudkem v rozporu, aniž zahájil řízení o předběžné otázce, navzdory rozporům ve výkladu unijního práva uvedeným v jeho rozhodnutí?

5. S ohledem na nezbytné dodržování práv a zásad uvedených v předchozím bodě a s ohledem na povinnost nepoužít vnitrostátní právo, které je v rozporu s unijním právem, může se soud členského státu, jemuž soud posledního stupně nařídil znovu provést řízení, v tomto druhém řízení odchýlit od pokynů, jež mu poskytl soud posledního stupně – aniž položil předběžnou otázku –, pokud má za to, že zmíněné pokyny jsou v rozporu s unijním právem, nebo pokud poté, co bylo nařízeno znovu provést řízení, Soudní dvůr vydal rozhodnutí o téže právní otázce ve věci s podobným skutkovým stavem, které je v rozporu s právním výkladem, z nějž vychází příkaz k provedení nového řízení, nebo je možné nesplnit příkaz vydaný vnitrostátním soudem posledního stupně a použít následné rozhodnutí Soudního dvora pouze tehdy, pokud soud pověřený vedením nového řízení podá v tomto novém řízení žádost o rozhodnutí o předběžné otázce?

Uplatňované předpisy unijního práva

Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie.

Článek 9, článek 167, čl. 168 písm. a), čl. 178 písm. a), článek 220 a článek 226 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1; dále jen „směrnice o DPH“).

Rozsudky vydané ve věcech Mahagében a Dávid (C-80/11 a C-142/11, EU:C:2012:373) a Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) a usnesení vydaná ve věcech Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673), Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674) a A. T. S. 2003 (C-289/22, EU:C:2023:26).

Uplatňované předpisy vnitrostátního práva

Ustanovení § 1 odst. 7, § 2 odst. 1 a § 97 odst. 4 a 6 az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (zákon č. XCII z roku 2003 o daňovém řízení).

Ustanovení § 119 odst. 1, § 120 písm. a) a § 127 odst. 1 písm. a) az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zákon č. CXXVII z roku 2007 o dani z přidané hodnoty).

Ustanovení § 110 a § 115 odst. 2 a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (zákon č. I z roku 2017 o řízení před správními soudy).

Stručné shrnutí skutkového stavu a původního řízení

- 1 Pegazus Busz Kft. (dále jen „žalobkyně“) uzavřela se společností Bombardier Transportation Hungary Kft. (dále jen „zákazník“) smlouvu o poskytování služeb silniční přepravy osob na období od 1. září 2012 do 30. června 2016. Při poskytování těchto služeb využila během na sebe navazujících období různé subdodavatele: Pegazus Travel Kft., Zoccoli Építőipari Kft., Déda Szerviz Kft. a HEPA Busz Kft. Pracovníci vykonávající přepravu byli však po celou dobu platnosti smlouvy stejní.
- 2 Původní řízení se týká druhého, třetího a čtvrtého čtvrtletí roku 2015, v nichž byla subdodavatelem žalobkyně společnost Déda Szerviz Kft. Mezi majiteli a jednatelem obou dvou podniků existovaly rodinné nebo přátelské vztahy, jež nicméně během období, na něž je odkazováno v původním řízení, už existovat přestaly. Obě společnosti měly rovněž pobočky na téže adrese. Obdobné vztahy existovaly také mezi žalobkyní a některými z ostatních subdodavatelů.
- 3 Společnost Déda Szerviz Kft. se výrazně opozdila s platbami příspěvků na pojištění, k nimž byla povinna jakožto zaměstnavatelka. Aby uvedla tuto situaci do pořádku, požádala o rozložení platby do splátek, na což správce daně přistoupil. S ohledem na složený úrok však dluh neustále narůstal, a když podnik již nebyl schopen dále splácet, správce daně prodal jeho autobusy ve veřejné dražbě a odejmul mu daňové identifikační číslo. Žalobkyně byla tedy nucena využít jiného subdodavatele.
- 4 Na základě daňové kontroly, kterou vykonal správce daně prvního stupně, vydal tento správce dvě rozhodnutí, v nichž konstatoval existenci daňového dluhu plynoucího z okolnosti, že byl žalobkyni odepřen nárok na odpočet DPH za výše uvedená daňová období. Tato rozhodnutí potvrdil Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (odvolací ředitelství pro správu daní a cel, Maďarsko; dále jen „žalovaný“) jakožto správce daně druhého stupně.
- 5 Podle žalovaného postrádaly smluvní vztahy mezi žalobkyní a jejími subdodavatelem skutečný hospodářský obsah a byly využívány jednak k obcházení jejich povinností platit příspěvky na pojištění zaměstnanců, jednak k výraznému a dlouhodobému snižování daňové povinnosti žalobkyně prostřednictvím faktur, jež vystavovali subdodavatelé. S ohledem na své osobní a organizační vazby k subdodavatelům si žalobkyně byla nebo měla být vědoma toho, že se účastní transakcí, jejichž cílem bylo vyhýbání se daňovým povinnostem. Na základě zmíněných faktur tedy nelze připustit odpočet DPH.
- 6 Žalobkyně podala proti těmto rozhodnutím žalobu k předkládajícímu soudu. Tento soud změnil rozhodnutí žalovaného a zrušil stanovený daňový dluh žalobkyně, jakož i daňové penále a úroky z prodlení. V odůvodnění tohoto rozsudku bylo odkazováno na rozsudek vydaný ve věcech Mahagében a Dávid (C-80/11 a C-142/11, EU:C:2012:373) a na usnesení vydané ve věci Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674). Zejména bylo prohlášeno, že okolnost, že

subdodavatel, který vystavil faktury, nezaplatil DPH nebo příspěvky na pojištění nebo je zaplatil jen částečně, ani okolnost, že měl žalovaný za to, že využití daného subdodavatele nebylo z hospodářského hlediska přiměřené a že mezi osobou povinnou k dani a vystavitelem faktury existuje organizační nebo osobní vztah, nemůže sama o sobě vést k odepření nároku na odpočet DPH.

- 7 Kúria (Nejvyšší soud, Maďarsko), který rozhodoval o kasačním opravném prostředku, zrušil rozsudek předkládajícího soudu a nařídil mu, aby zahájil nové řízení. Domníval se jednak, že ze všech okolností, jakož i z popsaných osobních, organizačních a majetkových vztahů lze vyvodit, že faktury byly fiktivní; a jednak, že vystavením dokladů umožnili subdodavatelé žalobkyni, aby vykonávala své činnosti, aniž platila daně a příspěvky na pojištění, avšak současně prováděla odpočet DPH. Potvrzuje to i okolnost, že po celou dobu platnosti smlouvy se zákazníkem poskytovali služby stále stejní zaměstnanci, jejichž pracovní poměr nebyl nijak dotčen. Měli stále stejné úkoly i mzdy bez ohledu na to, pro kterého subdodavatele pracovali. Znamená to, že účelem těchto smluv nebylo dosažení příjmů, jež nabízí trh, nýbrž získání protiprávní daňové výhody. Vzhledem k výše uvedeným vztahům musela mít žalobkyně povědomí o činnosti subdodavatelů, o jejich hospodářské situaci a o jejich ochotě platit daně a příspěvky na pojištění.
- 8 Kúria (Nejvyšší soud) proto poskytl předkládajícímu soudu pokyny, podle nichž měl při přijetí svého nového rozhodnutí zohlednit výše uvedené úvahy, jakož i úvahy uvedené v obdobných rozhodnutích Kúria (Nejvyšší soud) vydaných na základě rozhodnutí správce daně týkajících se předchozích daňových období a založených na stejných skutečnostech. Podle § 110 odst. 3 ve spojení s § 115 odst. 2 a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (zákon č. I z roku 2017 o řízení před správními soudy) jsou takové pokyny pro soud nižšího stupně závazné.

Hlavní argumenty účastníků původního řízení

- 9 Žalobkyně tvrdí, že výkon dotčených činností zadala subdodavatelům, neboť měla v úmyslu zaměřit se na jiné činnosti. Ve smlouvě se zákazníkem bylo stanoveno, že její jednatele musí být v přímém styku s řidiči autobusů, kteří byli zaměstnanci subdodavatele. Osobní vztahy mezi žalobkyní a subdodavatelem, jichž se dovolává žalovaný, nadto v období, na něž je ve sporu v původním řízení odkazováno, již neexistovaly. Okolnost, že skupina zaměstnanců byla stále stejná navzdory postupným změnám subdodavatele, se vysvětluje tím, že povaha a četnost služeb přepravy, jež měly být poskytovány, si žádaly místní řidiče, jejichž počet byl omezený.
- 10 Podle žalovaného postrádal subdodavatelský vztah skutečný hospodářský obsah. Ve skutečnosti to byl zástupce žalobkyně, kdo prostřednictvím osobních a organizačních vztahů se subdodavatelem uplatňoval ve vztahu k zaměstnancům po celé období, které bylo předmětem kontroly, práva zaměstnavatele. Jediným cílem

subdodavateelského vztahu bylo umožnit žalobkyni, aby se vyhnula placení příslušných příspěvků na pojištění zaměstnanců a aby snížila svou daňovou povinnost odpočtem DPH uvedené na fakturách, jež vystavili subdodavatelé.

Stručný popis odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 11 Úvodem předkládající soud uvádí, že ve sporu v původním řízení jsou splněny požadavky týkající se odpočtu DPH stanovené v rozsudku Mahagében a Dávid (věci C-80/11 a C-142/11, EU:C:2012:373): žalobkyně je osobou povinnou k dani; služby byly skutečně poskytnuty; bylo prokázáno, že žalobkyně použila tyto služby k uskutečnění zdanitelných plnění, což je doloženo doklady a prohlášeními svědků, a žalobkyně zaplatila za poskytnuté služby protiplnění včetně DPH, a to na základě faktur vystavených v souladu s platnými formálními požadavky.
- 12 V souvislosti s *první předběžnou otázkou písmenem a)* předkládající soud uvádí, že výběr takové organizační a smluvní struktury, která je považována za nejvhodnější pro snížení daňové zátěže, nepředstavuje podle judikatury Soudního dvora sám o sobě zneužití práva. Skutečnost, že náklady na příspěvky na pojištění zaměstnanců hradí subdodavatelé, vychází z platných právních předpisů. Ve smlouvách mezi hlavním dodavatelem a příslušným subdodavatelem je stanovena platba protiplnění, což znamená, že předmětem těchto smluv je ekonomický výnos.
- 13 V souvislosti s *první předběžnou otázkou písmenem b)* se předkládající soud táže, zda k prokázání existence daňového úniku postačuje pouhá skutečnost, že se podnik zpožďuje v plnění svých daňových povinností, u nichž žádá o rozložení platby do splátek, což je mu povoleno, ačkoliv nakonec je částka dluhu vybrána až prostřednictvím exekučního řízení.
- 14 *První předběžná otázka písmeno c)* se týká toho, zda správce daně ve sporu v původním řízení unesl důkazní břemeno, když kvalifikoval určitý fakturační systém za účelový. V tomto ohledu odkazuje předkládající soud na rozsudek Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950), v němž Soudní dvůr prohlásil, že je na správci daně, aby přesně určil skutečnosti zakládající daňový únik, předložil důkaz o podvodném jednání a prokázal, že se osoba povinná k dani na tomto daňovém úniku aktivně podílela nebo o něm měla vědět. Z rozhodnutí, jež přijal správce daně ve sporu v původním řízení, nelze s určitostí vyvodit, jaké daně či příspěvky na pojištění subdodavatel dlužil a v jaké výši. Žalovaný tuto informaci s odvoláním na daňové tajemství žalobkyni neoznámil.
- 15 *První předběžná otázka písmeno d)* se týká rozporu, který vyvstal v důsledku okolnosti, že správce daně v souvislosti s osobními a organizačními vztahy předpokládal, že žalobkyně je v rámci řádné péče seznámena s informacemi týkajícími se subdodavatelů, které představují daňové tajemství, přičemž sám ve svém rozhodnutí tyto konkrétní údaje výslovně neuvedl a dovolával se toho, že představují daňové tajemství. Předkládající soud rovněž uvádí, že je

pravděpodobnější, že vztahy uvedené v popisu skutkového stavu sporu v původním řízení by vedly k předávání informací v opačném smyslu, a že v dotčeném období ostatně tyto vztahy již přestaly existovat.

- 16 *První předběžná otázka písmeno e)* se týká posouzení, jež učinil žalovaný v tom smyslu, že se při převezech zaměstnanců od jednoho subdodavatele na druhého neměnilo jejich pracovní zařazení, funkce ani mzdy, což vedlo žalovaného k závěru, že žalobkyně jednala podvodným způsobem, neboť byla ve skutečnosti zaměstnavatelkou vzhledem k tomu, že činnost těchto zaměstnanců byla vykonávána v zájmu žalobkyně. Předkládající soud nicméně uvádí, že neměnnost těchto okolností byla nezbytným důsledkem toho, že plnění, které je předmětem hlavní smlouvy uzavřené s klientem, zůstalo beze změny, takže nepředstavuje objektivní okolnost, která by mohla odůvodnit odepření nároku na odpočet DPH.
- 17 Co se týče posouzení Kúria (Nejvyšší soud), podle něhož nebyl nijak dotčen pracovní poměr zaměstnanců, předkládající soud vysvětluje, že podle pracovní právních předpisů platných v rozhodné době z hlediska skutkového stavu byla možnost zaměstnanců svobodně se rozhodnout ohledně uspořádání pracovního poměru omezena zpravidla na rozhodnutí, zda podepsat či nepodepsat pracovní smlouvu. Podle platných pracovní právních předpisů je navíc možné a v souladu se zákonem, aby nový zaměstnavatel převzal zaměstnance za stejných podmínek. Okolnost, která je žalobkyní vytkána, vycházela tedy z pracovní právních předpisů a byla příznivá pro zaměstnance, takže nemůže být považována za podvodné jednání.
- 18 Pokud jde o zásah zástupců žalobkyně do procesu převodu zaměstnanců, jemuž jak žalovaný, tak i Kúria (Nejvyšší soud) přikládají značný význam, předkládající soud má za to, že tento zásah nijak nesouvisí s uplatněním nároku žalobkyně na odpočet DPH. Smlouva uzavřená se zákazníkem pověřovala tyto osoby udržováním styku se zákazníkem. V tomto smyslu zasáhly, když bylo oznámeno, že subdodavatelé převzali zaměstnance, a jejich zásahem nebylo nijak dotčeno uspořádání nových pracovních poměrů
- 19 A konečně předkládající soud považuje za nezbytné uvést, že podle dokumentů, které jsou součástí spisu, prohlásila většina zaměstnanců, že osobou, která vůči nim uplatňovala během dotčeného období práva zaměstnavatele, byl jednatel společnosti Déda Szerviz Kft. Jediné prohlášení v opačném smyslu obsahovalo další věcné chyby, které zpochybňují jeho důvěryhodnost.
- 20 V souvislosti s *první předběžnou otázkou písmenem f)* předkládající soud uvádí, že pokud jde o společnost Zoccoli Kft. a – od 19. září 2014 – společnost Déda Szerviz Kft., osobní a organizační vztahy, jichž se dovolává žalovaný, již neexistovaly, a že tato okolnost neměla žádný dopad na pracovní podmínky zaměstnanců. Po ukončení smlouvy mezi žalobkyní a zákazníkem navíc nový hlavní dodavatel, který byl na žalobkyni zcela nezávislý, rovněž poskytoval služby uspořádané obdobným způsobem a převážně s těmiž zaměstnanci. Vyvstává tudíž otázka, zda byl žalovaný povinen zohlednit ve svých rozhodnutích

týkajících se jednotlivých po sobě jdoucích období změny okolností nebo zda se mohl opírat pouze o okolnosti uvedené v souvislosti s předchozími obdobími.

- 21 Prostřednictvím *druhé předběžné otázky* předkládající soud požaduje, aby bylo určeno, zda na základě judikatury Soudního dvora existují objektivní okolnosti, v jejichž světle může žalovaný upustit od přezkumu prvku týkajícího se vědomí osoby povinné k dani.
- 22 *Třetí předběžná otázka* se týká toho, zda může správce daně oprávněně podmínit uplatnění nároku na odpočet DPH požadavkem, aby osoba povinná k dani dohlížela na to, zda její smluvní strana plní své povinnosti týkající se přiznání a odvádění nejen DPH, ale i dalších daní.
- 23 *Čtvrtá a pátá předběžná otázka* se zabývají rozporem, který podle předkládajícího soudu existuje mezi judikaturou Soudního dvora a vnitrostátní soudní praxí, pokud jde o požadavky kladené na omezení nároku na odpočet DPH. Předkládající soud se domnívá, že vnitrostátní soudy neuplatňují zásady zakotvené v usneseních vydaných ve věcech *Crewprint* (C-611/19, EU:C:2020:674) a *Vikingo Fővállalkozó* (C-610/19, EU:C:2020:673), přičemž se dovolávají rozdílu ve skutkovém stavu nebo v objektivních okolnostech a nepokládají předběžnou otázku.
- 24 Prostřednictvím *druhé části čtvrté předběžné otázky* si předkládající soud přeje zjistit, zda je Kúria jakožto soud posledního stupně povinen zahájit řízení o předběžné otázce, pokud má v rámci řízení o kasačním opravném prostředku v úmyslu odchýlit se od rozsudku vydaného na základě rozhodnutí Soudního dvora ve věci, v níž proběhlo řízení o předběžné otázce, a to s ohledem na existující rozpor s právním výkladem uvedeným v jeho rozhodnutí.
- 25 *Pátá předběžná otázka* vychází ze skutečnosti, že rozhodnutí, jež vydal Kúria ve sporu v původním řízení – aniž položil předběžnou otázku – bylo vydáno dříve, než Soudní dvůr rozhodl ve věcech *Aquila Part Prod Com* (C-512/21, EU:C:2022:950) a *A. T. S. 2003* (C-289/22, EU:C:2023:26), v nichž vyvstaly stejné právní otázky jako v této věci, pokud jde o okolnosti, za nichž byl odepřen nárok na odpočet DPH, jakož i pokud jde o to, že správce daně považoval tyto okolnosti za zneužití práva, a o obdobný systém posuzování důkazů. S ohledem na to, že spor v původním řízení se znovu projednává, předkládající soud by mohl zohlednit tato unijní rozhodnutí, pouze pokud by se neřídil pokyny, jež mu poskytl Kúria.